

Tabloids en de schade ervan

Marie Rose Morell is dan toch uiteindelijk ingehaald door de dood die ze zo lang zo dapper trachtte te slim af te zijn. Wie weet het niet? Ze werd, zoals de meeste jonge moeders die dit soort leed in de ogen moeten zien, mede gedreven door het ontzettende weten dat ze kleine kinderen zou moeten achterlaten als ze het niet halen zou.

Maar ze was voorbereid op het ergste. Ze liet haar kinderen als erfenis - behalve het huis waar zoveel om te doen is geweest in de tabloids - kostbare berichtjes na: voor op sleutelmomenten in hun leven zonder haar. In plaats van leegte zal er op die momenten een boodschap van liefde voor hen zijn. Ik zou het ook doen, als ik de tijd kreeg. En waarom zouden we die tijd niet nemen, ook als we ons nog onsterfelijk wanen?

Voor mij is mevrouw Morell politiek gezien zeker geen leeuw van Vlaanderen, maar ze vocht wél voor haar welpjes en gaat hiermee door, ongehinderd door de dood. Ik was gisteravond laat merkwaardig aangeslagen door het nieuws: om die strijd, om die innige foto's van haar met haar twee jongetjes, om twee kinderen die zo'n groot verlies lijden, om een moeder die haar taak niet kon afmaken. Verder ken ik haar niet goed, wie wel? Toch zijn de oordelen onthutsend. 'Dood? Erg? Ze was toch van het Vlaams Belang?'

Wat heeft uitspraken en gedachtes van dit allooi rond haar persoon en meer bepaald haar ziek-zijn gedaan met haar en haar dierbaren? Wie weet het?

Onderstaand stukje schreef ik ruim een jaar geleden voor mijn boek over stille rouw en ik heb het, al had ik het netjes gehouden, toch om redenen van privacy, waar ook een koningin recht op heeft, laten rusten. Het staat niet als voorbeeld van verborgen verdriet in het boek. Gisteren is er geen koningin, maar wel een omstreden vrouw gestorven. En onlangs is nationaal en internationaal bekend geworden wat er destijds ten paleize Drottningholm eigenlijk aan het handje was, of liever gezegd met des konings handjes: hij kon ze als jonge man moeilijk thuis houden en had een veel te rijke ton om in te grabbelen.

Een vriendin van mij was bevriend met haar buurvrouw, mevrouw Sommerlath. Over de hekken heen werd heel wat gewichtige informatie uitgewisseld. Het opvallende was, dat daar vaak – kennelijk zonder enige gêne, heel open en lief en mooi - Silvia, de dochter van de Sommerlaths, aan mee deed. Tijdens de beginjaren van haar huwelijk met Gustav ontvluchtte ze per vliegtuig haar nieuwe thuisland wanneer ze maar kon en dat was onthutsend vaak; bijna elk weekeinde en regelmatig nog een dagje tussendoor. Ze was ziek van heimwee en kon niet wennen aan het klimaat en vooral aan het hofleven in het hoge Noorden. Later ging het beter, zeker toen ze haar moeder had weten over te halen om naar Zweden te komen en ze haar in een appartement in het paleis installeerde. Ik speurde destijds op foto's bevreemd en tevergeefs naar de feiten die ze bij mijn weten zelf had verteld. In de overall circulerende plaatjes van de ingehouden donkere schoonheid die zich met haar zwanenhals en de glanzende wrong die daarop rustte sereen over weer een prinsenkindje boog of met haar aanbeddende blik de wat schutterige Gustav op foto's naar een ander niveau tilde, vond ik er niets van terug. De oogverblindende koningin Silvia die destijds door iedereen werd bejubeld en benijd ... ik kende een schaduwkant van het sprookje en besepte dat ik één van de sterkste voorbeelden van verborgen rouw onder ogen had gekregen die ik bewust kende. Sedertdien bekijk ik dit soort royaltynieuws tot in de details, maar je moet al naar de godin van de jacht genaamd zijn en pal voor de camera's met een watersnelle draaiing van je blonde hoofd een kus van prins Charles doelloos in het luchtledige terecht laten komen en daar - voor de eeuwigheid vastgelegd - smadelijk laten hangen, om iets van informatie aan de grote massa door te geven.

Silvia ontdekte al in het prille begin een en ander over haar Gustav. Over die mooie man in zijn kille land huilde ze openlijk uit in de tuin van haar moeder in Heidelberg. Maar niemand verraadde haar, niemand ging zijn boekje te buiten, ze kon rekenen op de discretie van haar stadsgenoten. Dat kwam omdat ze zo ontzettend aardig en open en eenvoudig was. Ik weet ook waarom ze destijds bij die Gustav bleef: simpel, ze hield al zo lang van hem.

Hoogzwanger van de derde verbleef ze eens samen met de oudste kinderen drie weken lang bij Mutti

in Heidelberg en ze was zo diep gekwetst door hun vader dat er een delegatie hoogwaardigheidsbekleders en een reeks beloften van haar moeder voor nodig waren om haar weer tijdig voor de bevalling naar het kille Noorden te krijgen. Hoe goed je ook kijkt naar de officiële foto's uit die tijd, je ziet er helemaal niets van, integendeel, je krijgt zeer vakkundig het sprookje voorgeschoteld waar ze dan ook goed voor wordt betaald.

Dat de hele heisa nu na al die jaren op straat komt, vind ik jammer voor hen. Mijn vriendin is jong gestorven, dus ik beschik niet over recente informatie, maar ik ben hen ietwat blijven volgen in de roddelblaadjes, uiteraard enkel bij de dokter in zijn wachtkamer... Dan zie ik van die schandelijke, korrelige foto's – die van kilometers ver genomen zijn en die ik zelf tot mijn schaamte ook graag eens goed van nabij mag bestuderen - van een stel op leeftijd dat samen op een badhanddoek ligt, elkaars ruggen insmeert, naar elkaar kijkt als de ander zwemt, elkaar na een frisse duik weer de kleine speedboot op helpt en een handdoek om de schouders slaat, samen lacht ... Ze wanen zich onbespied, ze hoeven niet te 'werken', the show doesn't have to go on.

Die mensen hebben toch geld om, als zij dat nodig vinden, twee badhanddoeken te kopen, of een grotere boot, of desnoods twee boten?

Of allebei een ander bescheiden stekje aan de Middellandse Zee te kopen? Een Silvia kan het zich overigens nog prima permitteren om à la onze Paola in badpak met een geheimzinnige minnaar over het strand te flaneren.

Maar dat gebeurt bij mijn weten allemaal niet. Daarom denk ik dat ze elkaar uiteindelijk op de een of andere manier diep geaccepteerd hebben en dat de hetze van vandaag zeer veel oud zeer naar boven haalt en hen en hun gezin schade berokkent. Dat lijkt me meer dan pijnlijk voor die mensen, die er bijna een halve eeuw in gestoken hebben om onder een bijzondere druk, waar de burgerman geen weet van heeft, een relatie in stand te houden, te verzorgen en in geval van averij de brokkenstukken bij elkaar te rapen en te lijmen.